

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa Ł. W.
przeciwko S. sp. z o.o. [...] w K.
o zapłatę zadośćuczynienia, odszkodowania oraz rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lipca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 grudnia 2018 r., sygn. akt [...],

- 1. zwraca pismo przygotowawcze strony pozwanej z dnia 5 lutego 2020 r. oraz pismo przygotowawcze strony powodowej z dnia 11 maja 2020 r.;**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 3. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 grudnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w [...] w pkt 1. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w K. z 30 października 2017 r. w ten sposób, że: a) w punkcie I. kwotę 200.000 zł podwyższył do kwoty 300.000 zł; b) w punkcie II. w ten sposób, że kwotę 22.401 zł podwyższył do kwoty 82.343 zł; c) w punkcie III.

w ten sposób, że kwotę 800 zł podwyższył do kwoty 3.700 zł; d) w punkcie VI kwotę 17.543 zł obniżył do kwoty 15.711 zł; e) w punkcie VII kwotę 8.641 zł podwyższył do kwoty 10.474 zł; f) w punkcie VIII w ten sposób, że nadał mu treść: „zasądza od Pozwanego na rzecz Powódki kwotę 6.480 zł tytułem kosztów procesu”; w pkt 2. oddalił apelację Powódki Ł. W. w pozostałym zakresie oraz w całości apelację Pozwanego S. sp. z o.o. [...] w K. i w pkt 3 orzekł o kosztach postępowania.

W motywach rozstrzygnięcia wskazał, że nie podzielił stanowiska Pozwanego, który zarzucił Sądowi Okręgowemu nienależytą ocenę dowodów oraz błąd w ustaleniach faktycznych. Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że wersja stanu faktycznego przyjęta przez sąd I. instancji oparta głównie na dokumentacji szpitalnej oraz opiniach biegłego prof. Z. S. oraz dr. n. med. M. T. jest daleko bardziej przekonująca, niż wersja Pozwanego zaprezentowana w apelacji opierana głównie na opinii świadków (pracowników S.) oraz biegłego prof. M.S., szczegółowo odnosząc się do materiału dowodowego zebranego w sprawie. Zauważył, że Pozwany zakwestionował w apelacji prawidłowość prowadzenia przez Sąd Okręgowy postępowania dowodowego, w tym w szczególności dopuszczenia dowodu z treści opinii dr n.med. M. T., podczas gdy w toku tego postępowania pełnomocnik Pozwanego w sposób całkowicie bezskuteczny kwestionował z przyczyn czysto subiektywnych osobę biegłego, ale nie złożył zarzutu na podstawie art. 162 k.p.c. co do nieprawidłowości prowadzenia przez sąd I instancji postępowania dowodowego w tym zakresie. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie mógł odnieść skutku zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. co do oddalenia wniosku Pozwanego o powołanie dowodu z konfrontacji biegłych, ponieważ Sąd Okręgowy zlecając wydanie opinii uzupełniających biegłemu prof. dr hab. n. med. M. S. i dr n. med. M. T. i dysponując tymi opiniami mógł sam ocenić, czy wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia zostały wyjaśnione.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez Pozwanego. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności odpowiedzi na pytania: 1) czy w świetle art. 278 § 1 k.p.c. zgłoszenie przez stronę procesu sprzeciwu co do osoby biegłego, niezwłocznie po uzyskaniu informacji o osobie biegłego i jeszcze przed rozpoczęciem przez niego opiniowania, gdy sprzeciw ten

podważa kompetencje biegłego do opiniowania danej sprawy, zaś istnieje możliwość uzyskania opinii innych biegłych danej specjalności, zobowiązuje sąd do zmiany postanowienia dowodowego poprzez dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego; 2) czy w świetle art. 227 § 1 i art. 278 § 1 k.p.c. wydanie w sprawie wymagającej wiadomości specjalnych kilku wzajemnie sprzecznych opinii, zobowiązuje sąd do uwzględnienia wniosku jednej ze stron o przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy biegłymi, celem ustalenia przyczyn rozbieżności w wydanych przez nich opiniach oraz uzyskania na tej podstawie informacji pozwalających na ocenę, która ze sprzecznych opinii jest wiarygodna, logiczna i spójna.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Powódka wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od Pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach oceny zasadności wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bada wskazane przez skarżącego okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, nie oceniając ani nie poddając weryfikacji podstaw kasacyjnych ani ich uzasadnienia. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Wskazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania,

że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, której strona lub uczestnik wywodzi skargę kasacyjną, ale także innych spraw podobnych, przyczyniając się w związku z tym do rozwoju prawa (zob. *inter alia* postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). W konsekwencji zagadnienie prawne nie może być sformułowane w taki sposób, iż w istocie stanowi kazuistyczną polemikę z oceną lub subsumpcją przepisów dokonaną przez sądy *meriti* w konkretnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. Sformułowane przez Skarżącego wątpliwości na tle wskazanych przepisów nie odpowiadają założeniom ani kryteriom przyjmowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Wskazane w uzasadnieniu wniosku kwestie nie mają natury rzeczywistych problemów jurystycznych o charakterze abstrakcyjnym. Osadzone są w okolicznościach sprawy, której dotyczy skarga i odnoszą się do jej konkretnych okoliczności. Skarżący, powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, w istocie kwestionuje postępowanie dowodowe przed sądem I. instancji, co do prawidłowości którego wypowiedział się Sąd Apelacyjny w zaskarżonym orzeczeniu, nie znajdując podstaw do uwzględnienia sformułowanych przez Skarżącego zarzutów i akcentując w motywach zaskarżonego orzeczenia - co pominął Skarżący - że nie złożył on zarzutu na podstawie art. 162 k.p.c. co do nieprawidłowości prowadzenia przez sąd I. instancji postępowania dowodowego. Skarżący nie przedstawił zatem argumentów wskazujących na konieczność wypracowania reguł dotychczas nieomówionych w orzecznictwie.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).